

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva Družba.

Upravištvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50.

Vsebina številke meseca avgusta:

Novi kardinal-prefekt sveče kongregacije Propagande Nj. eminenca kardinal Dominik Serafini. — Dušna premija. — Iz Vatikana. (Pismo kardinala Gasparrija.) — Naznanilo Klaverjevega koledarja za l. 1917. — Misijonski dopisi. Naše stavbe na deželi. (P. Royon, S. I.) — Apostolska prefektura Liberija. (Pismo P. Ogè.) — Apostolska prefektura Landana. (Piše sestra Stanislava.) — Pisma misijonarjev, došla od 1. marca do 1. aprila 1916. — Kratki misijonski dopisi. — Poslano. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Popolni odpustek. — Slika: Kardinal Dominik Serafini.

Darovi

od dne 1. do 31. maja 1916.

Za afriške misijone: J. Kokol 20 K, M. Kramar 2 K, I. Lapanja 10 K, M. Devetak 1 K 50 v, gojenke pri častitih Solskih sestrah v Š. 5 K, po J. Račić od neim. osebe 4 K, g. ravnatelj I. Reščič 11 K 90 v, gojenci gluhonemnice 6 K, M. Jančar 50 v, M. Pikec nabrala 15 K, preč. g. dr. J. Jerše 2 K, N. N. 2 K, M. Zupanc 80 v, S. Pregl 2 K, M. Dovgan nabrala 6 K, N. N. 10 K, N. N. 200 K, N. N. 2 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega od neim. osebe 50 v, L. Herle 2 K, K. Marut 4 K, F. Brenčič 1 K, po nabiralniku 8 K 33 v, po preč. g. P. Ramsak od neim. osebe 11 K, N. N. 2 K, N. N. 2 K, T. Sušteršič 6 K, M. Keržič 30 K, F. Habe 1 K, preč. g. I. Zaplotnik 2 K, L. Dacar 50 v, I. Resnik 1 K 50 v, N. N. 20 v, F. Fakin (za nabavo keliha) 70 K, I. Černivec 50 v.

Za sv. maše: N. N. 4 K, M. Guttermann nabrala 15 K, M. Kramar 4 K, Mar. Uršič nabrala 4 K, M. Devetak 9 K, J. Pečolar 10 K, T. Hrastnik 10 K, A. Solar nabrala 9 K, T. Kline 18 K, R. Ponikvar 112 K, F. Smrtnik 2 K, T. Drobnič nabrala 14 K, L. Rozman 2 K, A. Kodrič 34 K, A. Horvath nabrala 10 K, M. Notsch 2 K, M. Žibret 20 K, M. Juhn 4 K, T. Habe 2 K, T. Debevc 2 K, A. Kramar 2 K, N. N. 10 K, N. N. 200 K, K. Premru nabrala 90 K, A. Kot 10 K, po E. Fürich 5 K, M. Hrastnik 10 K.

Za stradajoče: N. N. 4 K.

Za gobavce: A. Seljak 1 K, M. in A. Fajfar 50 v.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Neimenovani prispevek za odkup in botrinski dar za 11 zamorskih otrok s sledečimi imeni: **Anton, Jožef, Franc, Jurij, Mihael, Marija, Franciška, Neža, Terezija, Ivana, Ursula, 370 K.** M. Kramar prispevek k botrinskemu daru dečka na ime **Jožef** in deklice na ime **Marija** 40 K. Po preč. g. P. Rafaelu od neim. osebe botrinski dar deklice **Marija** in dečka **Jožef** 60 K. A. Kovačič nabrala za botrinski dar dečka na ime **Alojzij - Jožef - Marija** Kovačič 30 K. M. Kaplan za svojo **krščenko** 6 K, N. N. prispevek k botrinskemu daru 5 K, N. N. 28 K.

Za semenišnike: Neimenovan 200 K.

Za katehiste: M. Kostanjevec 5 K, N. N. 4 K, K. Stibobar nabrala 4 K, F. Hribar 1 K.

Za krah sv. Antona: V. Dvoršak 2 K, A. Kučar 2 K, M. in J. Cedilnik 4 K, K. Igljič 6 K, preč. g. V. Švigelj poslal od neimenovanih. 8 K 60 v, Zarnik 2 K, M. Volavc 5 K, F. Miglič nabral 4 K 50 v, T. Lovšin 1 K, N. N. 2 K, M. Guttermann nabrala 16 K, R. Dokl 2 K, M. Senekar 2 K, M. Hozjan 20 v, M. Pirh 3 K, A. Demšar 5 K, N. Čadež nabrala 3 K, K. Mohar 1 K, M. K. 7 K, M. Devetak 1 K, Mart. Devetak 2 K, J. Pečolar 10 K, L. Igljič 4 K, M. in A. Fajfar 1 K, M.

**Novi kardinal-prefekt svete kongregacije Propagande
Dominik Serafini.**

**Novi kardinal-prefekt svete kongrega-
cije Propagande Nj. eminenca kardinal
Dominik Serafini.**

Sveti oče Benedikt XV. je imenoval v pismu z dne 24. marca 1916. Nj. eminenco kardinala Dominika Serafini za generalnega prefekta Propagande kot naslednika kardinala Gotti.

Rojen v Rimu 3. avgusta 1852., vstopil je Nj. eminenca kardinal Serafini še jako mlad v red sv. Benedikta. 16. junija 1874. je napravil v Subiaco redovne obljube, bil 21. oktobra 1877. posvečen za mašnika, kmalu nato (oktobra 1882.) je bil

imenovan za generalnega prokuratorja in pozneje za prvega opata njegove kongregacije. 19. aprila 1900. je bil povzdignjen na škofovski sedež v Spoleto kot naslednik škofa Pagliari in prejel 6. maja škofovsko posvečevanje. Leta 1905. je bil poslan kot papežev poslanec v Mehiko. 2. marca 1912. mu je bila izročena cerkev titularnega nadškofijstva Seleucia. Končno ga je sprejel Nj. svetost papež Pij X. v konzistoriju z dne 25. marca v vrste svetega kolegija. Tri dni pozneje je bil podeljen Nj. eminenci kardinalu Dominiku Serafini kardinalski klobuk in titularna cerkev sv. Cecilije.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov bo od afrikanških misijonskih škofov in misijonarjev letno branih

482 svetih maš.

Iz Vatikana.

V veliko veselje nam je, da moremo našim bralcem objaviti sledeče pismo Njegove eminence kardinala Gasparrija, državnega tajnika sv. očeta. Nj. eminenca je poslal pismo naši vrhovni voditeljici kot zahvalo za raznojezične izdaje našega „Odmeva“, poklonjene sv. očetu. Omenjene besede in apostolski blagoslov višjepastirskega cerkvenega kneza bodo našim prijateljem afrikanških misijonov novo bodrilo, da se ne bodo utrudili v svoji velikodušnosti, temveč nasprotno, da bodo z naprejem še z večjo vnemo s svojo pomočjo pospeševali naše delo. O podvojimo naše napore! Zveličanje mnogoterih duš je odvisno od sedanjega trenutka!

Segretaria di Stato di Sua Santità.

St. 16.330.

Vatikan, 23. aprila 1916.

Visokorodna gospa grofica!

Z veseljem sem na Vašo prošnjo izročil papežu zbirko različnih izdaj Vašega misijonskega lista od leta 1915. kot znak Vašega spoštovanja in Vaše otroške podvrženosti. Sv. oče, ki je zanimivo darilo blagohotno sprejel, je doznal s posebnim zadovoljstvom, da Vaše delo s pomočjo milosti božje vkljub sedanjim težavam in poskušnjam vendar blagonosno uspeva. Njegova svetost se ra-

duje tolažilnih napredkov in zahvaljuje božjega Mojstra, ker Vaše in Vaših vdanih sodelavcev vnemo tako blagoslavlja.

Kot znak Svoje naklonjenosti in nebeških milosti pošilja sv. oče Vam, udom Klaverjeve Družbe in vsem dobrotnikom tega dela iz celega srca naprošeni apostolski blagoslov.

Z izrazom moje najiskrenejše zahvale za poslani letnik Vašega „Odmeva iz Afrike“ v italijanskem jeziku blagovolite, gospa grofica, sprejeti zagotovilo moje vdanosti v Gospodu.

Nj. V. gospa grofica
Marija Terezija Ledóchowska,
vrhovna voditeljica Klaverjeve
Družbe.

P. Card. Gasparri,
m. p.

Z u g.

Novo veselje

za misijone in misijonske prijatelje!

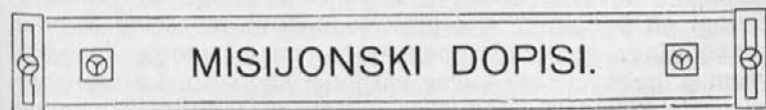
≡ Klaverjev koledar ≡

za leto 1917.

izda letos Klaverjeva Družba tudi v **slovenskem jeziku**. Koledar bo prav ličen in poceni. S svojimi poučnimi in zabavnimi povesticami iz življenja mladih črnih kristjanov v Afriki bo vsakega razveselil. Tudi podobe, posebno lepa doprsna slika sv. Petra Klaverja, ga bodo krasile.

Cena en komad samo 30 vin.

Opozarjamo ljube naročnike in misijonske prijatelje, da se odlikujete v svoji misijonski ljubezni in koledar pravočasno naročite in ga tudi drugim priporočate.

Naše stavbe na deželi.

(P. Royon, S. I.)

Eden izmed največjih križev je za misijonarja, ki deluje na Madagaskarju, stavljenje in vzdrževanje poslopij, bodisi cerkvâ, šol ali župnišč. Da to razumemo, zadostuje,

da opazujemo misijonarja, ki je dostikrat nepričakovano prisiljen postati stavbeni podjetnik, in pa zidarje in tesarje, katere mora rabiti, da izvrši ta dela.

Če je bilo treba v poprejšnjih letih sezidati stavbo, so naročili predstojniku bratu lajiku in mu dali na razpolago potrebna sredstva, da je mogel stvar dobro izvršiti. Misijonarju je bilo treba le, da je prevzel hišo in šolo, in slutil ni prav nič, koliko stroškov, koliko časa in napora je bilo treba, preden je bilo vse dogotovljeno.

Žalibog pa so se nujne zahteve mnogo hitreje dvigale kot pa sredstva in število lajiških bratov, in če je sedaj treba zgraditi poslopje, bodisi cerkev ali šolo, mora misijonar v večini slučajev gledati, kako se bo spravil sam ali skoro sam iz zadrege. Predstojnikom mnogokrat ni mogoče, da bi mu dali le majhno vsoto za stavbo potrebnega denarja. Bratje lajiki, kateri so tolikrat potrebni, pridejo dostikrat le, da si ogledajo stavbo in dajo nekaj dobrih nasvetov, a kolikokrat se zgodi, da jih odpokličejo v trenutku, ko bi bili najbolj zraven potrebni, da prevzamejo in izvrše druga dela, ki so se pokazala še bolj nujna!

Potem je misijonar prisiljen, da postane ob istem času arhitekt, stavbeni podjetnik in zidarski mojster, in če v zamemo, da mu delo ugaja, mu prav gotovo manjka potrebne vaje in izkušnje. Res jo more dobiti, koliko žrtev in nepriklj pa mora prestati!

Vpoštevati pa moramo, kako malo časa ima misijonar na razpolago. Tako se je zgodilo n. pr., da je bil nekdo, ki je imel voditi zgradbo velike cerkve in več hiš, istočasno prisiljen biti duhovni voditelj velikega okraja, ki ga je moral večjidel popolnoma sam oskrbovati. Moral je povprečno vsak mesec 1050 ljudi spovedati in trikrat v tednu prehoditi pot 25 km, da je pomagal umirajočim.

Kako pa se občuti tudi pomanjkanje sredstev! Pač mu pomagajo njegovi kristjani, a so sami revni; dobrotniki v Evropi ga podpirajo, a čeprav so njihove miloščine še tako velikodušne, je vendar nemogoče, da bi mogle zadostiti vsem potrebam. Zato začne misijonar skopariti. Lastnoročno začne delati in dela v podnebjju, v kateri more Evropejec komaj kaj delati, in gotovo občuti vsak trenutek prav živo, da je in ostane eden izmed njegovih največjih križev zidanje poslopij.

Da, če bi mogel najti vsaj spretne in vestne težake, a tega pri njem žal ni. Malgaški zidarji in tesarji delajo le po potrebi, a v svojem rokodelstvu se ne izučijo in izmed desetih jih devet gotovo ni prestalo nobene učne dobe. Naj-

hujše je, da tega pomanjkanja ne popravi niti vaja niti izkušnja, ker so zidarji ali tesarji, ki izvršujejo enoinisto rokodelstvo delj časa, prav redki. Mnogim minejo leta in leta, ne da bi se dotaknili kakega orodja ali priprave. Namesto da bi se rokodelstva temeljito izučili in se v njem spopolnjevali, imajo nepremagljivo nagnjenje posplošiti se, in ni skoro najti zidarja, ki ne bi bil obenem tudi tesar, mizar, krovec in kamnosek, vsled česar more seveda vsak pri vsem le kaj manj vrednega storiti. Preteklo leto sem prosil moža, ki je bil znan kot spreten zidar, da bi mi pomagal pri zidanju moje lepe cerkve v Imerintsiatorika. „O,“ mi je odgovoril, „mi morate že oprostiti; nisem več zidar, postal sem voznik.“

Ljubezen do rokodelstva in razumevanje stanovske časti, katere dva provzročita, da delavec nikdar ne izroča slabega dela, to sta dva Malgašcem neznana pojma; edino, kar zahteva, je, da mora biti delo dobro plačano. Ta napaka ga vodi naravno k nepoštenosti. Če se ga ne nadzoruje, bo delal svoje delo površno in bo kolikor mogoče hitel, ali če dela kot dninar, bo njegovo prvo to, da se ne utruji. Nek zidar mi je nekoč svetoval celo odkrito: „Pater, kadar zidate poslopje in pripravljate gradivo, nikar ne zaupajte tega enemu in istemu podjetniku, kajti sicer bo prav gotovo zidal brez gradiva.“

Smo torej v prav težavnem položaju. Če vse delo izročimo skupno, bo slabo izvršeno; če nasprotno plačamo dnino, bo delo trajalo celo večnost. Je pač res, da bi bilo v zadnjem slučaju mogoče paziti na delavce, a vsled svoje dolgotrajne vaje se znajo tako spretno zakrivati, da se zdi, da res prav pridno delajo, v resnici pa ničesar ne store. Če se pa človek jezi ali če komu zagrozite, da mu boste plačo znižali, potem vas bodo pa kar pustili na cedilu.

Pa če bi se te delavce moglo dobiti vsaj za pošteno ceno! Pa zahtevajo na dan povprečno 170 K! To bi seveda še ne bila previsoka plača za delavca, ki pridno dela svojih deset ur na dan; za enega pa, ki dela največ sedem do osem ur in še to počasi, ker mu manjka spretnosti in tudi dobre volje, ki je dostikrat prisiljen zopet razdreti, kar je slabega naredil, in na ta način čas in tvarino kvari, moramo pa že priznati, da je veliko.

Poleg tega je še to, da si napravi malgaški delavec, če se z delom še tako mudi in če so bili pogoji še tako jasno napravljeni, vedno več praznikov kot delavnikov. Večje stavbe se izvršujejo v času med junijem in oktobrom. V teh mesecih je precej mrzlo. Kolikokrat sem videl delavce, ki

so tresoči se od mraza šli z odra; mrzlica jih je napadla — bilo jim je namreč samo treba počivati. — Naši delavci so seveda tudi zelo slabo napravljeni. Platnene hlače, bluza, ki nad njimi plapola in nadomestuje srajco, ruta, ki si jo vržejo okrog pleč in ki jo morajo pri delu odložiti, da imajo roke proste, to je vse, da se morejo varovati proti vetru, ki gre skozi kost in mozeg.

Tudi hrana je nezadostna in neenakomerna in torej popolnoma ne zadostuje, da bi dvignila moči, ki so vsled trajnega dela oslabele. Preteklo leto sem imel 16 mladih ljudi v najboljši dobi kot zidarske pomočnike. Prvo kosilo, ki je obstajalo iz v vodi kuhanega riža, poleg katerega je bilo le redkokdaj meso ali zelenjava, med 10. in 2. uro. Celo sol so si morali posebej kupiti. Drugič in obenem zadnjič so jedli proti večeru, in jed je bila zopet: kuhan riž, kateremu pa je bilo vendar pridejanega nekoliko mesa, pa bilo je tako malo, da smo se morali vprašati, kako more to zadostovati, da se preživi 16 oseb. Skoro si upamo reči, da Malgašci mnogo ne delajo, ker premalo jedo; a ravno tako lahko rečemo, da tako malo jedo, ker samo nezadostno delajo.

Razen mrzlice in telesne slabosti pa je še vzrokov dovolj, da puste delo. Če je kdo v družini bolan, čeprav le daljni sorodnik, ga obiskujejo, in ti obiski trajajo dostikrat po več dni. Če ozdravi, mu gredo čestitat; če umrje, gredo za pogrebom. Če je poroka ali „Famadihana“ (obred, ki obstoji v tem, da si zamenjajo mrtvaške prtove), izgube zopet en dan, če že ne traja cel teden. Nadaljnji vzroki za počitek so še dnevi tlake, ki so na deželi tako pogostni, „kabary“ vlade, kadar gredo skozi deželo odlični možje, ki jih je treba pozdraviti, procesi i. t. d. Malgašču je vrednost časa popolnoma neznana in iz najmanjšega vzroka je pripravljen, da odloži delo na prihodnji dan.

Pomenljiv znak malgaškega delavca je tudi ta, da nikoli ne drži besede. Celo sklenjeno pogodbo bo držal le tedaj, če so pogoji njemu zelo v korist, sicer se pa zanj ne bo niti najmanj brigal. Zadnje leto sem hotel zidati veliko cerkev v Imerintsiatorika. Meseca junija sem v ta namen dobil šest mož. Natančno smo določili ceno kot tudi dan, kdaj naj bi se pričelo z delom; vse je bilo do pičice pred pričami urejeno. Določenega dne pa so prišli na delo le trije delavci, in dva dni nato so tudi ti izostali. Mislite si moj položaj! Stal sem pred odrom brez delavcev! Kaj storiti? Ali naj jih storim odgovorne za škodo? S tem bi si naredil kvečjemu nove neprijetnosti. Preostalo mi ni nič drugega, kot da sem se vdal in najel druge ljudi.

Če pa hočemo biti pravični, moramo vendar reči, da pričinja biti v tem oziru boljše, zlasti v velikih mestih. Malgašci se tam nauče, ko delajo skupaj z evropejskimi delavci, polagoma ljubezni do rokodelstva in nekega ponosa. Na nekatere dobro vpliva vera. Zvedo, da so goljufija, dalje če kdo prelomi besedo, površno delo itd. stvari, ki se ne spodobijo za kristjana, in polagoma jim bo vera pomagala, da bodo vse te napake odpravili.

Če bo pa enkrat malgaški delavec hotel biti pošten in bo le skrbno delal, bo imel izreden uspeh. Res ima že po svoji naravi veliko spretnost. A do tega časa bodo prizadevale stavbe misijonarju vedno velike težave.

Ko sem o vsem tem pripovedal, nisem tega storil kot da bi se hotel kaj pritoževati. Res je naš križ težak, res nas hoče s svojo težo potlačiti, a je orodje našega zveličanja, kot je bil nekoč na gori Kalvariji, tako tudi še sedaj povsod, kjer se oznanjuje evangelij; le po križu more rešiti misijonar duše in ostati najtesneje združen z Jezusom Kristusom, in zato on ljubi in časti ta dragoceni križ svojega zveličanja!

Apostolska prefektura Liberija.

Lepe so besede, ki jih piše naši vrhovni voditeljci P. Ogè, apostolski prefekt v Liberiji. Mislimo, da bi bilo dobro, ako bi jih tudi našim bralcem priobčili, preden jih zakopljemo med druge spise. V tem pismu se nahaja prav zdrav in praktičen nauk, ki bi utegnil marsikateremu misijonarju koristiti, razen tega pa tudi vesela poročila o uspešnem delovanju lionskih misijonarjev na zapadnem afriškem obrežju.

P. Ogè piše 15. oktobra 1915:

Danes je praznik Vaše velike zavetnice, ki ji sledite korak za korakom. Vidi se, da ste si jo postavili v zgled pri vseh Vaših delih krščanske ljubezni do bližnjega in gorečnosti za zveličanje duš. Brevijar nam v kratkem predočuje sliko njenega vsestranskega in občudovanja vrednega delovanja s sledečimi besedami: „*Effloruit in eo consilio omnipotens miserentis Domini benedictio: nam duo supra triginta monasteria inops virgo potuit aedificare omnibus humanis destituta auxiliis, quinimo adversantibus plerumque saeculi principibus.*“ — (V njenem prizadevanju se je jasno kazal vsegamogočni blagoslov usmiljenega Boga, zakaj dvaintrideset samostanov je mogla sezidati siromašna devica brez vsake človeške pomoči, večinoma celo kljub nasprotovanju svetnih vladarjev.) — Ali ni to živa slika tudi Vašega prizadevanja? Sprva sami in

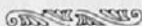
brez sredstev se niste obotavljali, vreči svojo mrežo. Prav tako kakor svete Terezije bilo je tudi Vaše srce razvneto z živim ognjem obsežne gorečnosti, da ste bistro spoznali vso revo ogromnega črnega dela svetâ in zaklicali: „Afrika mora biti moja!“ Stiske stoletja morebiti niso ovirale Vašega podjetja; ali pa ni opravičen strah, da bi Vam utegnili sedanji žalostni časi spodkopati vsa Vaša dela? Toda Vi ostanete na krmilu, Vi ne omahujete; Vi ste polni zaupanja in nepremakljivi v svojem sklepu: zmaga mora biti dobljena. V trenutku najtežje skušnje Vi pravite, da je pri Vas vse mirno, da Vaše delo ne samo nikakor ni v nevarnosti, marveč da se bo zdaj šele prav razvijalo, ker bo svetovna vojska ljudi bolj spominjala na dolžnost svetovnega apostolstva in pomnožila požrtvovalnost katoličanov. Tako more govoriti le velika, plemenita duša, polna neomejenega zaupanja v božjo previdnost. Te besede so za mene nekako prerokovanje. Prepričan sem, da je to zares prst božji, in Vaše zaupanje Vas ne bo osramotilo.

Po mojih mislih bo prinesla vojska svoj blagodejen sad celo v vrste apostolskih delavcev. Ti so sicer vajeni žrtvan, sedanje razmere pa jim nalagajo še posebna zatajevanja, in iz tega jasno spoznajo, da se še marsikaj lahko pogoša in da je zares kaj malo takega, kar bi bilo neobhodno potrebno. To se bo videlo celo na naših stanovanjih, na naših hišah, na naših šolah, na naših cerkvah, v občo korist misijona. Vedno sem opazoval, da niso najbolj spodbudne in najbolj cvetoče one postaje, kjer so naše zidave najbolj urejene, ampak one, kjer se živi v vsestranskem pomanjkanju in kjer se marljivo goji pouk v krščanskem nauku, in vedno bom poudarjal, da gorečnost in nauki duše spreobračajo, ne pa več ali manj stolpov, ki krasijo samo hišo božjo. Naši kristjani so navadno revni, tudi v naših najbogatejših mestih. Bolj na škodo tedaj kakor na dobiček bi bilo, ako bi se v teh mestih zidale veličastne in dragocene cerkve, medtem ko mora v drugih manj imenitnih središčih naš božji Jetnik prebivati v siromašnih, vsem vremenskim nezgodam izpostavljenih kočah. Še enkrat tedaj rečem, da nam vojska daje izvrstne nauke, samo ravnati se moramo po njih.

Spreobračanje Afrike napreduje, morda počasi, pa stabilno. Dne 29. tega meseca bo ravno 25 let, kar sem v Elmini stopil na kopno. Takrat je bila v tem velikem vikarijatu šele ena postaja, Elmina sama. Danes šteje razen osmih glavnih postaj še okolo štirideset drugih, ki jih katehisti oskrbujejo. S podobnimi napredki se morejo pohvaliti naši ostali vikarijati in naše prefektore na tem obrežju. To je

dokaj tolažilno. — V naši prefekturi upamo, da bomo v prihodnjem januarju odprli našo četrto glavno postajo v Velikem Cesu. Ako pogledamo na uspehe, ki smo jih dozdaj dosegli, nimamo se kaj pritožiti. Misijon v Liberiji obeta gotovo lepo bodočnost. V dveh ali treh letih bodo naši učenci Krous dovolj poučeni, potem pride čas, ko bomo ustanavljali male postaje. Zdaj zidamo kapelo in šolo v Nonakri. To je naš prvi poskus te vrste. Te postaje bomo množili po tem, kakor bodo naši učenci sposobni, prevzeti njih vodstvo.

Ob tej priliki potrjujem, da sem prejel Vaše pismo od 15. avgusta, in se Vam zahvaljujem za znesek od K 201378, ki ste ga za našo korist izročili P. Poirieru. Potrdila krstov Vam povrnem, kadar bodo krsti podeljeni.

Apostolska prefektura Landana.

Sledeče pismo je pisala sestra Stanislava od sester sv. Jožefa 23. junija t. l. naši vrhovni voditeljici.

Velecenjena gospa grofica!

Danes Vam hočem poročati o Vaših otrocih v Portugalskem Kongu. Dosedaj čutimo vojsko samo po pomanjkanju, katero nam nalaga. Prosimo Boga, da skrajša čas te poskušnje in vrne Evropi tako zaželjeni mir. O nesrečna vojska! Koliko sirot plaka za svojimi očeti, kolika beda vsepovsod! Tudi tukaj v Kongu trpimo, a smo mirnejši kakor ljudje v Evropi; tu vsaj ni zrakoplovov in drugih takih reči in dal Bog, da bi jih nikdar ne bilo. — Naši otroci sedaj zelo trpijo na vratnih in kužnih boleznih, tako da nimamo nobene bolniške sobe, da bi ločili bolnike. Toda sedaj ni čas, misliti na nove stavbe; kajti skrbeti moramo, da nam ne zmanjka najpotrebnejšega živeža.

Zmanjkalo nam je celo olja za večno luč. Na srečo razume naša mala sestra Neža, sestra - domačinka, prirejati olje iz palmovih orehov in tako imamo srečo, da je najsv. zakrament shranjen pri nas, za katero milost se ne moremo nikdar Bogu dovolj zahvaliti. — Imeli smo le malo dežja, vendar nam je bilo mogoče pridelati nekoliko žita, da laže prehranimo naše otročiče. Riž je grozno drag. Za naše najmanjše, ki še ne morejo uživati težke hrane z drugimi, smo ga morali nekaj kupiti; 30 kilogramov je stalo 37 frankov. V vsem so cene visoko poskočile, tudi tkanina. Treba nam je precejšnjo mero zaupanja v Boga, ako hočemo dalje delovati.

Neka deklica, s katero je njen stric zelo surovo ravnal, je ubežala k nam. Sorodniki male, katera se bo imenovala Marija Terezija, so me prosili, da otroka obdržimo. V nedeljo, ko smo se vračale s svojimi varovanci iz misijonske cerkve, me pozdravi evropsko oblečen mož v precej dobri portugalsčini. Prišel je po dekletce. K sreči so bili navzoči drugi sorodniki otrokovi. Najstarejši izmed njih, ki je celo glavar, jo vpraša, če hoče domov. „Ne,“ mu odvrne, „ne vrnem se več v vas,“ in pri tem pokaže na svoje nekdanje komaj zaceljene rane. „Dobro,“ pravi na to glavar, „Gonhy noče nazaj, torej ostane tu.“ Glavar je govoril, in s tem je bila stvar končana v veliko veselje naših otrok. Ljubi Bog, ki je preroka Elizeja hranil po krokarju, nas ne bo zapustil. Saj je pravi čudež, da smo kljub veliki suši mogli prehraniti naše otročiče.

Tukajšnji zamorci so zapustili vse svoje fetiše in si izvolili novega: imenujejo ga „Kuima“. Hočem proučiti šege pri tem njihovem bogoslužju in Vam o njih poročati, kakor hitro se vrnem iz Luali. Tam me pričakuje ena naših sester z eno sestro domačinko. Koncem julija mi bo morda mogoče, pisati Vam daljše pismo. — Včeraj smo praznovali poroko naše ljube Neže, katera se je pri nas vzgojevala.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 1. marca do 1. aprila 1916.)

P. Gratl, Mbabane, dežela Swazi, 25. decembra. („Odpustite, velerodna gospa grofica; ni mi moči najti besed, da bi primerno izrazil svojo srčno zahvalo za veliko božično darilo. Neskončno dobri in bogati Bog naj Vam plača! Božja previdnost skrbi za nas na čudovit način. Misijonska hiša na postaji svetega Jožefa je v toliko izgotovljena, da ima vsak misijonar suho stanovanje. Oltarni okras v cerkvi tukaj v Mbabane je potreboval poprave in je sedaj bledorumenkasto pobarvan; ob nedeljah in praznikih imamo sedaj vedno službo božjo. Prihodnjo nedeljo (2. januarja 1916.) bo žena (zamorka) onega konvertita, ki je v juniju prestopil v našo cerkev, sprejeta v našo sv. vero. Tisočera hvala ljubemu Bogu za obilni blagoslov!“)

P. Biegner, Emavs, Natal, 24. decembra. („Ravno o pravem času sem prejel denar, da sem mogel ubogemu Frančišku, katerega muči že več let božjast, kupiti hlače in suktnjo, kajti revež ni imel skoro kaj več obleči. Sicer je moja de-

narnica pri tem trpela, a to nič ne dé. Dal sem to miloščino v imenu blagih dobrotnikov, kateri kljub vojski in bedi ne pozabijo naših misijonarjev. Kdor veliko dá, mu bo veliko dano, ker ljubi Bog je bogat in nikomur ne ostane nič dolžan. Ako se pogani spreobrnejo in postanejo kristjani, morajo biti tudi spodobno oblečeni, ker to zahteva sramežljivost. „Vaša spodobnost bodi znana vsem ljudem, ker je blizu Gospod.“ In kdo naj skrbi za njihovo obleko? V prvi vrsti je to skrb misijonarjeva. Pogani se nočejo oblačiti; hudemu duhu tako bolje dopade, tako jih laže obdrži v svojih mrežah. Tudi to je eno izmed mnogih težkoč pri spreobračanju poganov. Druga pa v mnogoženstvu. „Moje žene so me mnogo stale, ne morem jih pustiti,“ to je navadni odgovor. „Bi že postal kristjan, toda ne morem pretrgati močnih vezi mesa in krvi; sem z njimi vzrastel.“)

P. K r a u p a, Katondue, Rodezija, 27. decembra. („Mašne intencije, ki so bile naravnost poslane na moj naslov, kakor tudi tiste, ki sem jih prejel po posredovanju preč. g. prefekta, so enočasno došle. Za oboje pošiljatev izrekam Vam, vele-spoštovana gospa grofica, kakor tudi vsem dobrotnikom prisrčen „Bog plačaj!“ O Božiču je pri polnočnici bilo navzočih okrog 300 oseb. Stanujemo že v novi hiši, za kar se vsak dan srčno zahvaljujemo božjemu Srcu in molimo za one, po katerih nam je ljubi Zveličar pomagal.“)

Škof Streicher, apostolski vikar, Unyoro, Uganda, 26. decembra. („Oboje Vaših priporočenih pisem sem prejel včeraj na najoddaljenejši meji svojega vikarijata, kjer se nahajam na pastirskem potovanju. Globoko sem Vam hvaležen za novo pomoč, ki so mi jo od Vas prinesli dobri božični angelci. Bodite zato, spoštovana dobrotnica, blagoslovljeni in sprejmite mojo zahvalo. Intencije darovalcev in darovalk se bodo izvršile vestno in podpisane izkaznice pošljem v nekaj tednih. A pobotnico Vam pošljem s tem pismom. Danes pri polnočnici sem dolgo govoril o Vas z ljubim Zveličarjem ter mu Vašo osebo in Vašo za pokristjanjenje Afrike tako zaslužno napravo prav prisrčno priporočal.“)

P. F r o m e n t, Maison Carre, 4. februarja.

P. K l a e y l e, apostolski prefekt v Vindhuku, začasno v Grossweilerju, 18. februarja, (prosi, naj pripravimo njegov misijon dobrotljivosti bralcev „Odmeva“; nadalje pravi, da vreča moke (180 funtov), ki je stala pred vojsko 40—42 mark, stane sedaj 80 mark. Je v velikih skrbih; sicer pa misijonsko delovanje neovirano napreduje).

P. M ü l l e r, Agouleri, Niger, 10. januarja.

P. B i e g n e r, Emavs, oktobra (pošilja več člankov).

Br. Armand, Onitscha, Niger, 12. decembra, in iz Aguleri 14. januarja.

Škof Cox, apostolski vikar, Johannesburg, 25. januarja. (Poročilo o proslavi stoletnice ustanovitve reda oblatov Brezmadežnega Spočetja.)

P. pl. Krolkowski, apostolski prefekt, Heirachabis, 3. januarja (se zahvaljuje).

Sr. Celine, Cabinda, Kongo, 3. januarja (se zahvaljuje).

P. Bouma, Alwor, Zgornji Nil, 1. januarja.

P. Biegner, Emavs, 11. oktobra (pošilja tri članke).

Škof de Saune, Tananariva, 24. decembra (pošilja članek).

P. Bannwarth, Ubiaja, Nigerija, 20. januarja.

P. Dereume, misijonski prokurator, London, 2. marca (poroča, da je v Belgiji ujet P. Cambier, apostolski prefekt v Gornjem Kassaiu).

P. Kraupa, Katondue, Zambesi, 10. januarja (se zahvaljuje za poslano).

P. Kieffer, Nsessé, Kongo, 27. decembra (se zahvaljuje za denarno podporo).

P. Van Houtte, Ibeke, belgijski Kongo, 2. januarja (potrebuje 2000 frankov za nakup čolna).

P. Le Scao, Kakamoeka, ozemlje Kongo, 3. januarja (prilaga pisemce zamorskega otroka).

P. Gruson, predstojnik misijona v Abisiniji, Alitijena, 16. februarja. („Vsi obžalujemo z Vami smrt gospe Lex in molimo z Vami za večni pokoj te blage duše. Naj bi se ta dobrotnica afriških misijonov le kaj kmalu veselila svoje nebeške krone, ki si jo je zaslužila s svojimi čednostmi in svojo velikodušnostjo. Priporočil sem jo naši občini v molitev.“)

P. Lerouge, Ourous, francoska Gineja, 15. januarja (obeta nekoliko svetih maš na leto).

Škof Cox, apostolski vikar, Johannesburg, 4. februarja.

Sestra Evfemija, Rose-Hill, Mavricij, 7. januarja. („Na Mavriciju sicer nimamo vojske in smo za to Bogu hvaležni, njene nasledke pa vendar občutimo, ker so se vsa živila tako podražila. Reveži veliko trpijo in dasiravno ljubezen pridno dela, pri vsem tem ne moremo v okom priti vsem potrebam. Prebivalci otoka Mavricija pa tudi ne pozabijo svojih evropejskih bratov, kateri pod vojskinim jarmom še bolj trpe kakor oni; zlasti pa se jim smili Belgija, kakor je videti, in uboga, tako katoliška Poljska. Kar Vam pa moram povedati in kar mi je posebno težko pri srcu, je to, da naši premožnejši ljudje nekoliko premalo mislijo na siromake v svoji

lastni deželi. Zato pa mislim, da sem po vesti dolžna, prositi Vašo dobroto, da nam pomagate olajševati njihove težave.")

P. Crancq, Ambohibemaroandra, Madagaskar, 18. januarja (prosi denarja za zidanje cerkve na mestu, kjer je mučeniške smrti umrl P. Berthieu).

Sestra Marcijana, Moouosso, Slonokoščena obal, 5. februarja (se zahvaljuje).

Sestra Marcela, Nagalama ob Gornjem Nilu, 10. januarja (prosi raznih predmetov za božjo službo, cerkvene opravne in cerkvenega perila za cerkev, ki se zida; nadalje piše: „Zidanje cerkve krasno napreduje, dasiravno kože grozno razsajajo pri naših ubogih zamorcih. Cepimo jih, kolikor jih le moremo, in upamo, da bomo s tem ubranile daljnje razširjanje bolezni. Eden naših najboljših katehistov je umrl. O božiču se letos ni sešlo toliko pobožnih vernikov kolikor lansko leto. Toda Bog dobro varuje svoje otroke tukaj. — Ubogi P. Kerkhoff dela zares „v potu svojega obraza“ pri zidanju cerkve. Kadar moramo me kam iti, ali po zdravila ali po kaj drugega, vročina tako pripeka, da moramo svoje čelade še z bananovim perjem obkladati; našega „Kufu“ pa (tako imenujejo zamorci P. Kerkhoffa) smo večkrat videle, kako je hodil po kaj nevarni lestvici, kakršne so tu v navadi, ali kako je stal na visokem zidu in opeko polagal. V resnici, nič posebno čudnega ne bi bilo, ako bi se pred našimi očmi raztopil. Kako srečen bo dan za nas vse, kadar bomo zapustili našo malo cerkev iz ilovice, srečen bo pa ta dan tudi za našega ljubega Zveličarja, zakaj cerkev je ravno tako revna, kakor so bile betlehemske jaslice“).

Škof Jalabert, apostolski vikar, Dakar, 2. marca. („Zdaj sem se spet povrnil z dolgega in težavnega popotovanja, katero je trajalo več ko tri mesece. Prehodil sem 1800 kilometrov. Pozneje Vam bom popisal to svoje apostolsko popotovanje. Vnovič se Vam zahvaljujem, da Vas tako živo zanimajo naša dela, prav posebno pa semenišče za naše domačine. Molite veliko za nas, da se čezdalje bolj razširja kraljestvo božjega Zveličarja.“)

P. Müller, Aguleri, Nigerija, 16. februarja (se zahvaljuje za paramente in druge predmete za božjo službo).

P. Montel, Samarija, Bazutska dežela, 15. februarja. („Zdaj hodim okoli in beračim rožnih vencev in razpel za naše novo-spreobrnjence. V preteklem letu se jih je mnogo spreobrnilo: samo v misijonu Samarija smo sprejeli okolo 300 oseb, in vsem tem ljudem je treba preskrbeti orožja za krščanski boj.“)

Kratki misijonski dopisi.

Vode ni. Sestra Schulz piše naši vrhovni voditeljici z Dunbrodja (Kapska država) 1. decembra 1915: „Kako težko je želeti srečo in dober uspeh v sedanjem času, ko vendar vsi vemo, da vsled vojske celi svet milo zdihuje, pa tudi to vemo, koliko Vi pri tem trpite. Sicer vedno prosimo Gospoda, da bi nam hotel povrniti ljubi mir, ali kdaj bo to? — Nas misijon je v veliki stiski. Živila so jako draga. Vreča moke stane 2 funta (okoli 50 kron). Velika suša ne odjenja; Dunbrody je zdaj kraj same reve. Nikjer kaplje vode! Zavoljo pomanjkanja vode še prati ne moremo več; tudi tisti studenec je prenehal, kjer smo živino napajali. Naši obe reki sta se do kraja posušili, samo v naših dveh ribnikih je ostalo še nekaj malega vode, ki kuhamo z njo. Bratje skušajo nov vodnjak izkopati, toda sam Bog ve, bodo li vodo našli ali ne. Nazadnje bomo morali še vsi žeje poginiti. Živila in noji so nam že skoraj vsi pocepali. Iz tega morete sklepati, visokorodna gospa, kako težke skrbi mučijo našega čast. P. predstojnika. Skrbi ga bodo skoraj potrle, saj je že ves slab in bolehen. Dunbrody se mora zadolžiti.

Mislite si le, kako težavno je, nad 100 otrok prehraniti in delavce izplačevati, ako ni vinarja dohodkov.“

Kobilice in lakota. „Spomnite se včasih našega siromašnega misijona.“ Tako piše naši vrhovni voditeljici P. Gruson, Alitijena (Abisinija), 30. novembra 1916. „Kobilice so vse uničile. Nihče se ne spomni, da bi jih bil kdaj videl v toliki množini. Lakota je strašna.“

Veledušnost črnih katehistov. Iz pisma škofa Wolfa, zdaj v Steglu, 25. januarja 1916: „S krvavečim srcem so naši misijonarji v Togo zaprli 150 sol, nekoliko iz političnih vzrokov, večinoma pa zavoljo pomanjkanja denarja. Le nekatere sole so hoteli na vsak način obdržati. Mnogi učitelji in katehisti vztrajajo na svojem mestu brezplačno, drugi so zadovoljni s polovico, še drugi celo s tretjino ali četrtno svoje dosedanje plače. Po nekaterih krajih pa pri vsem tem celo misijonsko delovanje ravno tako veselo napreduje, kakor v mirnih časih. Tako je bilo v vojskinem letu 1915. podeljenih 1106 slovesnih krstov in 626 krstov v smrtni nevarnosti. Nadalje je bilo v tem letu sklenjenih 133 zakonov.“

Poslano.

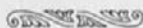
Navdušena prijateljica misijonov nas prosi, da sprejmemo sledeče vrstice v nadi, da bo dobrotljiva previdnost marsikatero srce s tem pridobila.

Kadar sem ob nedeljah pričujoča pri naši srce povzdigujoči službi božji, si vselej mislim: „Kako ubogi so pač pogani, ki morajo pogrešati to neprecenljivo srečo!“ In neki tajni glas mi govori: „Ti ne smeš prej počivati, ne moreš se prej čutiti popolnoma srečna v posesti prave vere, dokler se ne boš iz vseh svojih moči potrudila pomagati k temu, da tudi ubogim poganom zasije luč sv. evangelija!“ — Pa se vprašam: „Kaj še naj storim? Vsako leto prispevam za misijone, naročena sem na misijonski časopis, izdelujem para-

mente za misijonske cerkve in molim za misijonarje in misijonske sestre. Kaj torej še naj storim?" In glas mi govori v srcu: „Veliko si storila, veliko storiš še sedaj dobrega! Sedaj stori še eno: Daruj sama sebe, svojo lastno osebo, poganskim misijonom!“

In da ti bo ta žrtev, ki se ti zdi tako težka, lažja, da jo doprineseš z veseljem, — opazuj hrabre bojevnike, ki jih srečuješ dan na dan, pogumne junake, kateri so v krvavi svetovni vojski izgubili svoje ude. Glej, ti imaš še te ude; imaš zdrave roke in noge in luč svojih oči, oni pa, žrtve strašne vojske, — kako težka je njihova usoda!

Je li ta pogled, ki se nam v tem težkem bojnem času tolikokrat nudi, samo bolesten? — Ni li tudi tih, resen opomin? — Da, opomin nam je: „Dvigni se, verna duša, otrepi se zemeljskih skrbi in predsodkov ter sledi zgledu hrabrih junakov, ki so svoje mlado cvetoče življenje z navdušenjem posvetili domovini! — Oglasi se prostovoljno k pogumni četi devic, katere s svojim delovanjem za misijone skušajo poganstvo premagati. Tukaj najdeš bogato polje delovanja, najlepšo in najvišjo življensko nalogo! Nobena sreča tega sveta te ne more tako zadovoljiti, kakor to tiho in vendar duševno zelo oživljajoče delovanje v „Družbi sv. Petra Klaverja“. Pridi, pridi, draga duša, ki poznaš vrednost sv. vere, pridi! — Prosi vodstvo Družbe za sprejem kot zunanjega ali notranjega uda; ono se bo veselilo nad vsako vneto devico, ki se zaupno in iz prepričanja odzove vabilu k delu za zveličanje neumrjočih duš.“

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Dunaj, 24. aprila. Naša glavna voditeljica je imela v Marijini družbi „Janua coeli“ „Na dvoru“ misijonski govor, ki je že itak goreče družbenice za misijonsko delovanje še bolj vnel.

Monakovo. Na slavnost Matere božje dobrega sveta od 29. aprila do 1. maja smo priklopili razstavo cerkvenih paramentov v prostorih naše podružnice. Kljub vojski se je ljubezen do misijonov v vsej svoji ginjenosti pokazala tako, da smo mogli lepo število paramentov prihitelim obiskovalcem pokazati.

New-Orleans (Sev. Amerika). 5. januarja. O. Donovan, neumorni ravnatelj naše centrale St. Louis v Ameriki, je porabil svoje božične počitnice (on je profesor tamošnjega

knezoškofijskega seminarja) za popotovanje v New-Orleans, kjer pastirujejo njegovi sobratje lazaristi med raznobarvnim ljudstvom. Pridobiti ameriške zamorce za sodelovanje pri spreobrnitvi njih črnih bratov v Afriki je bil namen njegovega enotedenskega bivanja istotam. Med tem časom je imel o. Donovan v mnogih župnijah in samostanih predavanja s skioptičnimi slikami, ki so bile bogato obiskane od raznih poslušalcev. Upamo, da dobi naša Družba tudi med mnogoštevilnim črnim prebivalstvom New-Orleana trda tla.

St. Louis, Mo. Marec. Prečast. ravnatelj naše ameriške centrale o. Jož. Donovan nadaljuje svoja tedenska skioptična predavanja v raznih župnijah in zavodih mesta z bogatim uspehom. Sredi januarja se je škofijski komite drugokrat sešel, da se posvetuje v raznih tekočih zadevah. O. Donovan predloži istemu izkaz dosedanjih dohodkov in stroškov, kateri je bil popolnoma odobren. Z 8. marcom se je končalo prvo leto delovanja naše ameriške centrale. Pri tej priložnosti je predložil o. Donovan visokočast. nadškofu dr. Glennonu v St. Louisu, našemu zaščitniku, uspehe prvega leta. Kot odgovor je prejel o. Donovan sledeče milostno pismo: Knezo-nadškofijska palača, St. Louis, 11. marca 1916. — Prečast. J. o. Donovan, C. M., „Družba sv. Petra Klaverja“, St. Louis, Mo. — Moj ljubi o. Donovan! Bil sem nad vse vesel, ko sem dobil Vaše poročilo o lepih napredkih, katere je „Družba sv. Petra Klaverja“ napravila. Da ste prejeli že prvo leto 3562 dolarjev, pravite, je več kot ste sami pričakovali. Je več, kot smo vsi pričakovali. Želim Vam najbogatejših uspehov in upam, da boste to leto lahko še večje napredke zaznamovali. — Priloženi ček pošljem kot prispevek podpisanega. Ne vidim rad, da denar samo drugi darujejo. — Vaš odkritosrčni J. I. Glennon, nadškof v St. Louisu.

Popolni odpustek,

**ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja
meseca avgusta.**

Dne 24. avgusta, na praznik sv. spostola Jerneja.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis mistijskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Kastelic 6 K, T. Tiringer 10 K, T. Klinc 36 K, K. Premru 2 K, J. Očić 1 K, J. Cankar 40 v, F. in M. Smrtnik 1 K 40 v, N. N. 20 v, M. Simon 1 K, N. N. 1 K, F. Perušek 20 v, I. Gregorec 1 K, J. Palovc 1 K, A. Fortunat nabral 13 K, po nabiralniku 40 v, A. Najgerlič 2 K, T. Črček 2 K, M. Dovgan nabrala 5 K 80 v, F. Klemenčič 2 K, N. 50 v, J. Petan 20 K, N. N. 10 K, N. N. 1 K, A. Horvath nabrala 11 K 40 v, A. Kodrič 29 K, M. Žibret 2 K, A. Arcon 2 K, M. T. in H. Kompara 8 K, M. Grebenc nabrala 40 v, A. Kot 5 K, U. Jeraj 1 K 40 v, Mar. Gubanc 1 K, M. Podgoršek 1 K, F. Merjašič 60 v, A. Muri 2 K, Sešnik 2 K, preč. g. J. Palir 20 K, N. Polak 15 v, po E. Fürich 5 K.

Za Klaverjev vinar: M. Nedok 60 v, J. Petriček 40 v, F. Nadlišek 1 K, M. Narobe 1 K, T. Hamovc 1 K, L. Nagode 80 v, nabrano v tobačni tovarni po F. Končan 4 K, po J. Račić 13 K.

Za Zvezo otrok za Afriko je bilo nabranih 96 v. (Natančneje glej v Zam. otrokul)

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 22 K 5 v, je bilo nabrano po: A. Kučar 12 K, J. Štular 3 K, J. Steiner 5 K, M. Lupis Täubel 9 K, K. Štibohar 5 K, A. Žajdala 19 K, T. Lovšin 5 K, J. Peče, cerkvenik, 91 K, Z. Felbinger 14 K, T. Koprivec 2 K, A. Solar 5 K, M. Uršič 9 K, č. sestra Stefana 5 K, J. Koren nabral 14 K, J. Pohleven 14 K, J. Pečolar 31 K, G. Jonković 104 K, M. Stefič 20 K, O. Effenberger 13 K, G. Prekupec 13 K, A. Warmuth 16 K, J. Očić 8 K, M. Krašovec 3 K, M. Cankar 3 K, M. Lovrenčič 22 K, I. Gregorec 10 K, H. Zupan 2 K, T. Črček 12 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega 43 K, A. Horvath 6 K, Lončar 2 K, A. Podjet 7 K, A. Peternel 17 K, M. Jakopin 7 K, E. Fürich 10 K, H. Košmerlj 2 K, A. Gregorič 2 K, Fajfar 2 K, M. Kaplan 4 K, M. Majcen 10 K.

Za misijonsko zvezo: A. Praprotnik nabrala 20 K, I. Juvan 2 K, preč. g. P. Valerijan nabral 5 K, B. Dragoš 50 v, T. Kočevar 50 v, I. Anžič 50 v, J. Blažič nabrala 10 K 50 v, A. Solar nabrala 58 K 20 v, J. Pečolar nabral 10 K 50 v, J. Koren 5 K, H. Gogan 2 K.

Za Klaverjevo Družbo: K. Devetak 17 K 50 v.

Podporniški prispevki: M. Nedok 2 K, J. Bizil 2 K, K. Mohar 2 K, F. pl. Laschan 10 K, F. Hrastnik 2 K, H. Zupan 2 K, preč. g. žup. upr. V. Jereb 3 K, M. Šporn 2 K, M. Juhn 10 K, preč. g. J. Žekar 3 K.

Memento za umrle.

Gospodična Irena Herold

pomožna misijonarka Družbe sv. Petra Klaverja

umrla 24. junija 1916 v misijonskem zavodu „Marla Sorg“ pri Solnogradu, po 10 letnem neumornem delovanju v službi za afriške misijone. Dušo drage pokojnice priporočamo pobožni molitvi misijonarjev, misijonskih sester in naročnikov „Odmeva“.

R. I. P.

† Prečast. **P. Ernest Gullemijn**, duhovnik Lijonske misijonske družbe, padel na bojišču dne 5. maja 1916.

† Prečast. **P. M. Berthelot**, od 20. junija 1905 deloval kot misijonar na Obrežju slonove kosti in v Korogho, bil mobiliziran 25. maja 1915 in 24. maja 1916 v Gospodu zaspal.

Pogoji

za sprejem v Družbo sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja sprejema kot sodalke (pomožne misijonarke) v svoj zavod le take gospodične od 16. do 30. leta, katere čutijo za to resničen poklic in ljubezen do misijonov ter so zakon-skih staršev.

Nadalje se zahteva sledeče:

1. Da so iz poštene rodbine in neomadeževanega imena.
2. Da še niso sprejele v nobenem samostanu redovne obleke.
3. Dobro zdravje, močni živci, zdrave oči, dober posluš, nobene fizične napake ali kaka bolezen, ki bi si jo same nakopale ali imele že po starših.
4. Trden in odkrit značaj, ljubezen do dela in urejenega življenja, višja šolska izobrazba, znanje več jezikov, spretnost v računstvu, vljudnost v občevanju. Tudi dar govornišva je zelo uporaben. Dekleta, ki so spretna v hišnih in ročnih delih ali v navadnem pisarniškem in kontorističnem delu, se sprejmejo v Družbo kot „pomagalke“. Posebno koristne so one, ki se razumejo v knjigovodstvu, korespondentinje, kontoristinje; za tiskarno črkostavke in knjigovestvo; kuharice in šivilje.
5. Potovalne stroške v kraj, kjer se dela aspirantura in preizkušnja, mora poravnati aspirantinja sama, istotako tudi stroške v slučaju, da se vrne zopet domov. Za vzdrževanje ob času poskušnje je plačati mesečno gotov znesek, kakor se je dogovorilo z vrhovnim vodstvom. Nadalje je treba vložiti pri vstopu vsoto 100 kron, katera se ob morebitnem izstopu vrne, ako se je mesečnina za časa poskušnje plačala.
6. Pri vstopu se mora Družbi zagotoviti dota, katere visokost je za sodalke in pomagalke različna (potom kavcije ali na drug način). Ista se izstopivšim ali odpuščenim udom vrne.
7. Vsaka naj prinese s seboj dovolj dobre obleke in perila ali dovolj veliko vsoto denarja, da se ji vse nabavi po dobro pre-stanem prvem času poskušnje.
8. Š prošnja za sprejem, kateri mora biti priloženo zaprto spričevalo o vedenju, izgotovljeno od domačega župnika, kjer je aspirantinja dalj časa bivala, ali od drugega duhovnika, kateri aspirantinjo natančno pozna, se mora poslati sledeče: a) rojstni in krstni list, b) birmsko spričevalo, c) zdravniško spričevalo, d) kratek lastnoročen opis svojega življenja, e) fotografija, f) zadnja šolska spričevala.

Šele po prejemu zgoraj imenovanih listin se sme veljavno do-ločiti sposobnim za sprejem, t. j. ali se dovoli čas poskušnje ali ne. Ako je le mogoče, naj se prošnjica osebno predstavi. Za vrnitev listin, v slučaju, da se sprejem odkloni, je priložiti znamke. Nrav-nostno spričevalo se ne vrne, ako dušni pastir izrecno tega ne želi.

Prošnje za sprejem se morajo pošiljati vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, grofici Mariji Tereziji Ledóchowski, začasno Solnograd (Salzburg), Dreifaltigkeitsg. 12.